

A fost odată un croitor și croitorul ăsta avea trei feciori, iar ca avuție, o singură capră. Și fiindcă din laptele ei se hrăneau toți ai casei, trebuia să i se dea nutreț din belșug și să fie dusă în fiecare zi la păscut. Cei trei feciori ai croitorului îndeplineau treaba asta cu rândul. Într-o zi, cel mai mare dintre frați duse capra în curtea bisericii, unde socotea el că era iarba mai înaltă și mai grasă, și-o lăsă să pască și să zburde în voie toată ziua. Seara, când veni vremea să se întoarcă acasă, flăcăul prinse s-o întrebe:

– Ești sătulă, capră?

Și capra răspunse:

– *Prea sătulă-s, zău așa,
Nicio frunză n-aș mai vrea!
Bee! Beee!*

– Păi, atunci să mergem acasă, îi spuse flăcăul și, apucând-o de funie, o duse în staul și-o legă zdravăn de un stâlp.

– Ei, întreabă croitorul cel bătrân, capra a păscut de ajuns?

– Dar altfel cum!... răspunse feciorul. A păscut până n-a mai putut, nicio frunză n-a mai vrut!

Bătrânul era cam neîncrezător de felul lui și vru să audă chiar din gura caprei de e adevărat sau nu. De aceea se duse în staul, mângâie capra și-o întreabă:

– Ești sătulă, capră?

Și capra răspunse:

– *Cum să mă fi săturat,
Când prin șanțuri m-a purtat?...
Nicio frunză n-am gustat!
Bee! Beee!*

– Ce-mi aud urechile? strigă croitorul și se repezi în casă, unde prinse să-l ocă-rască pe fecioru-său de-i merșeră fulgii: Bine, mă mincinosule, mi-ai spus că biata capră e sătulă, și când colo ai lăsat-o să flămânzească toată ziua!...

Și în mânia lui, puse mâna pe cotul de croitorie din perete și-l alungă pe flăcău din casă, potopindu-l sub lovituri.

A doua zi, veni rândul celui de-al doilea dintre frați. Căută el ce căută un loc numai bun pentru păscut înspre o margine a grădinii, unde creșteau ierburi înalte și grase. Și ducând capra acolo, o lăsa să pască după pofta inimii. Iar caprei atât de mult îi plăcu iarba aceea, că o tunse cu dinții, nu alta, până ce nu mai rămase un fir.

Seara, când s-o aducă acasă, flăcăul prinse s-o întrebe:

– Capră, ești sătulă?

Și capra răspunse:

– *Prea sătulă-s, zău așa,
Nicio frunză n-aș mai vrea!
Bee! Beee!*

– Atunci hai să mergem acasă! îi spuse băiatul.

Mână capra spre casă și, cum ajunsese, o și legă în staul de un stâlp.

– Ei, întreabă croitorul cel bătrân, capra a păscut de ajuns?

– Dar altfel cum!... răspunse feciorul. A păscut până n-a mai putut, nicio frunză n-a mai vrut!

Croitorul nu se bizui însă pe spusele feciorului, ci se duse în staul și întrebă capra:

– Ești sătulă, capră?

Și capra răspunse:

*– Cum să mă fi săturat,
Când prin șanțuri m-a purtat?...
Nicio frunză n-am gustat!
Bee! Beee!*

– Nemernicul! țipă croitorul. Să lase o făptură atât de blândă să flămânzească!...

Se repezi în casă ca o furtună și-i trase flăcăului câteva cu cotul de croitorie, că-mi pare că nu le-a uitat nici acum!

Și după aia îl dădu pe ușă afară.

...Și iată că veni și rândul celui de-al treilea fecior.

Acesta se strădui să rânduiască lucrurile cât mai bine și, după ce căută el o bucată de vreme, alege un tufiș cu frunzișul mai des și lăsa capra să mănânce după cum i-o fi cheful.

Seara, când fu să se întoarcă acasă, flăcăul prinse s-o întrebe:

– Ești sătulă, capră?

Și capra răspunse:

– Prea sătulă-s, zău așa,
Nicio frunză n-aș mai vrea!

Bee! Beee!

– Atunci, hai să mergem acasă! o îndemnă el.

O mână apoi spre staul și o legă zdravăn de un stâlp.

– Ei, întrebă croitorul cel bătrân, i-ai dat caprei să pască de ajuns?

– Dar altfel cum!... răspunse flăcăul. A păscut până n-a mai putut, nicio frunză n-a mai vrut!

Dar croitorul nu se încrezu în vorbele flăcăului și, ducându-se în staul, o întrebă:

– Ești sătulă, capră?

Dar cum era haină din fire, capra începu să toarne la minciuni:

– Cum să mă fi săturat,
Când prin șanțuri m-a purtat?...
Nicio frunză n-am gustat!

Bee! Beee!

– Ah, blestemată sămânță de mincinoși! țipă croitorul. Unul e mai târâie-brâu decât celălalt, iar de făcut nu-și face niciunul datoria!... Dar lasă, n-o să mă mai prostiți voi multă vreme!

Și-n culmea mâniei, se repezi în casă și-i tăbăci atât de rău pielea bietului băiat cu cotul de croitorie, că acesta o șterse afară, luând-o la sănătoasa.

Din clipa aceea, croitorul cel bătrân rămase singur, numai cu capra. A doua zi, intră în staul dis-de-diminează și, după ce mângâie capra, îi vorbi cu duioșie:

– Hai, făptură dragă, că azi te duc chiar eu însumi la păscut!

O luă de funie și-i alese cu grijă un loc numai bun, cu hățișuri înverzite. Și după ce se înfruptă ea bine, o mână pe imașul oilor, într-o râpă, și o tot duse apoi prin alte locuri unde le place atât de mult caprelor să pască.

– Ei, acu’ satură-te și tu odată, că prea ai postit!... zise el și o lăsă să pască până aproape de seară.

Când se lăsă bine amurgul, o întrebă:

– Ești sătulă, capră?

Și capra răspunse:

– *Prea sătulă-s, zău așa,
Nicio frunză n-aș mai vrea!
Bee! Beee!*

– Haida atunci! îi spuse croitorul și, ajungând acasă, o duse în staul unde o legă bine de un stâlp.

Făcu câțiva pași să iasă afară, dar, parcă aducându-și aminte de ceva, se întoarse din nou și-i spuse caprei, cu bucurie în glas:

– Ei, acu’ cred că ești și tu sătulă, nu-i așa?!...

Dar răutăciosul dobitoc nu se purtă nici cu el mai acătării și-i răspunse, după cum îi era obiceiul:

– *Cum să mă fi saturat,
Când prin șanțuri m-ai purtat?...
Nicio frunză n-am gustat!
Bee! Beee!*